
Ve jménu minulosti

Karel Cubeca

Kápo čekal trochu bohatěji vybavený interiér, dům byl zařízený jen velice spartánsky a skromně.

Navíc se v něm válely spousty zbytečného haraburdí, malířských stolanů, obrazů, co obrazů, spíše patlanin, v kterých člověk nerozeznal jedinou kloudnou věc.

Obrazy byly určitě neprodejně.

„Ber jen věci, který můžeme střelit ve frcu,“ houkl na Vědce. „Barák je krásnej, ale uvnitř je hovno.“

Přesto usilovně nosili vše od lampiček až po velkoplošnou televizi do fordky, kterou si přivezli přímo před verandu.

V dodávce se pokoušeli věci skládat, aby se jich tam vešlo víc.

„Něco z těch krámů kápne, neboj,“ povzbuzoval Kápo Vědce, „jak bude Kladivo s tou ženskou hotovej, mizíme. Hele, tady máš provaz a mazej svázat toho chlapa, co ho Kladivo sejmul u tý děvky.“

Slyšeli ženský křik, ale snažili se ho nevnímat.

Věděli, že kdyby se té ženě pokusili pomoci, Kladivo by je snad i zabil.

V jednom jediném okamžiku všechno zmizelo.

Bernard netušil, jak dlouho stav temnoty, do kterého se propadl, trval.

Když se začal zpátky navracet původní svět, strašlivě to bolelo.

Celou jeho bytost prostoupila hluboká úzkost, která zlověstným způsobem naznačovala, že se událo cosi velmi, ale velmi zlého.

Dobře ten pocit znal.

Jako agent tajných služeb a odstřelovač se ocitl v minulosti několikrát na hranici mezi životem a smrtí.

Poprvé se to stalo vlastně ještě dříve, když jako šestileté dítě ze zadního sedadla osobního auta musel sledovat, jak jeho rodiče vyvekleli teroristé z auta ven a přímo na ulice je popravili střelami do hlavy.

I na něj vystřelili, aby nezůstal žádný svědek, ale prostřelili mu jen krk, i když slovíčko „jen“ v tomto případě zní víc než nepatříčně.

Strávil několik měsíců v nemocnici, dostal se z toho strašlivého zranění, a když byl zase fyzicky v pořádku, odvezli si ho domů babička s dědou. Ti mu také v následujících letech nahradili zavražděné rodiče.

Tehdy, když se díval okénkem auta na teroristy, měl obdobný pocit jako teď. Pocit metafyzického a neodvratného zla, živou a obraznou, přesto prchavou a povrchní představu lidského konce a strašlivého strádání, které za nepřirozeným násilím a krutou smrtí obvykle přichází.

Jako by šlo o stín, kterého se nelze zbavit, který se na člověka lepší a zvláštním způsobem ho paralyzuje.

Zlo se dá vycítit, smrdí a chutná po pelyňku, je nedefinovatelné, představuje opak dobra a každý ho vnímá trochu jinak. Je testovacím nástrojem naší osobnosti, nástrojem k měření frustrační tolerance, nástrojem nevídaným, a přece nás navštěvuje bez ohledu na naše přání a prosby.

Vyvolává lítost, to je snad jeden z jeho účelů, ale takový účel nenahradí bolest, která je s jeho důsledky spojená.

Vzpomínka na minulost a rodiče mu v mysli jen blikla, nebránil se jí, ale ani se s ní nechtěl zdržovat.

Neměla vliv na události, které se děly nyní.

Právě teď ho brnělo celé tělo, třásl se a doslova jím cloumala nezkontrolovatelná bolest hlavy.

Myslel jen útržkovitě a celé vědomí se mu zmítalo v hluboce regresivním stavu.

Cítil uvnitř kromě sebe i jakousi jinou bytost, s kterou byl úzce propojen, a duální jednota s tou postavou způsobovala, že mizelo jasné vnímání sebe samého.

Jeho mysl se chvěla jako fata morgána a zamlžovala se, ztrácela pouto nejenom k sobě, ale i k milovaným osobám, a s vysokým stupněm opatrnosti nahlížela do nezmapovaného prostoru plného neznámých nebezpečí, prostoru, kde se vytráceli všichni lidé.

Chtěl se pohnout, ale nešlo to.

S obtížemi otevřel oči a rozhlédl se.

Ležel na zemi a byl svázán.

Hlava mu třeštila a první ucelená myšlenka jej na chvíli paralyzovala: Tak mě přece jenom našli.

Pátralo po něm už roky skoro celé podsvětí, všechny ty bandy teroristů, separatistů, nacionalistů, mafií, drogových kartelů a kdoví koho ještě.

Jinými slovy – pátrali po něm nepřátelé ze všech kontinentů, parchanti, jak je nazýval, jimž skoro patnáct let na pokyny CIA a FBI umlčoval vůdce a ideology, aby byl svět o trochu klidnější a bezpečnější.

Odstraňoval ze světa civilizační plevel, byl jako zahradník, který čistí zahradu od plevele a škůdců, aby byla nejenom hezčí, ale také úrodnější a přehlednější.

Když ve čtyřiceti letech zanechal své extrémně nebezpečné práce, odešel na zasloužený důchod, dostal obrovské výslužné, novou identitu a vlastně se znovu narodil. Zmizel do jiné země, s jiným jménem, stal se člověkem bez minulosti, pokud nepočítal tu, kterou si o sobě vymyslel, aby mohl jednat s úřady.

Měl dobrý pocit z toho, že jako čistič po mnoho let odstraňoval ze světa lidi, v jejichž zmatených a zmanipulovaných hlavách našlo zlo živnou půdu a způsobovalo jiným lidem bolest a žal.

Tehdy se naučil zlo vycítit, naučil se identifikovat jeho odporný pach a získal dovednosti, díky kterým s ním uměl bojovat.

Nechtěl od života nic víc, než aby mohl v klidu dožít, aby se mohl věnovat milovanému výtvarnému umění, aby pro něj každý nový den představoval příležitost, v níž by bylo možné vnímat krásu a jednotu obyčejné každodenní existence.

A teď to bylo všechno pryč.

Někdo jej musel zradit.

Ale kdo?

Jak jej našli?

Jen jeden člověk znal jeho současné jméno, ale neznal místo pobytu! Navíc šlo o člověka, který by ho nikdy, za žádných okolností nezradil. Tohle nedávalo smysl.

Ale to teď nebylo až tak důležité.

Věděl, že všechno se vždy nakonec nějak vysvětlí.

Vyzkoušel pevnost pout a zjistil, že nejsou zdaleka upevněna tak, jak by bylo třeba.

Svázali mě šlendriánsky, uvědomil si a hned v něm vzplála jiskřička naděje.

Možná si mysleli, že už jsem skoro mrtvý, napadlo ho, a tak nebyli důslední.

Ale kdo? opakoval si stále dokola.

Sakra kdo?

Znovu se rozhlédl po okolí, a když spatřil před svým domem bílého reaulta, konečně si vzpomněl, že by tu měla být někde i Chantal.

Chantal.

Matně si uvědomoval, že se jí ještě před chvílí dotýkal, zůstala mu v nose pořád její vůně, kterou by poznal mezi milionem jiných, ale nebyl schopen vzpomenout si, o co šlo, co zrovna dělali, ale byl si jist, že s ní byl v nejužším kontaktu.

„Krucí,“ zašeptal a znovu ucítil prudké bodnutí v hlavě.

„Co se tu stalo?“

Snad jí nic neudělali, přál si, byla to skvělá žena, neuvěřitelně empatická milenka, bezvadná matka, a on ji považoval za největší zázrak svého života.

Opravdu ji miloval, dal jí všechno, co uměl, i když ji nikdy nemohl získat napořád.

Měla svoji rodinu, a to pro něj bylo svaté.

Dětem se matky nekradou.

To ale neznamenalo, že by se nesměly milovat s někým, kdo si dokáže získat jejich srdce, a dát jim to svoje. Jen se výměna srdcí nesmí dotknout dětí, i když taková myšlenka zní trochu slaboduše.

Začal sebou zmítat a pokusil se pouta povolit.

Nešlo to, nebyla upevněna zas tak šlendriánsky, jak si zprvu myslel.

Znovu se podíval na plácek před domem a všiml si starého otřískaného fordu, který nacouval až skoro před verandu. Měl otevřené dveře a dva muži do něj nosili zařízení jeho pokojů.

Tohle auto rozhodně nikdy neviděl.

Divné, pomyslel si.

Co hledají? Proč odnášejí vybavení domu?

Uvědomil si, že teroristé by se chovali jinak, zvláště ti, kteří by měli za úkol jeho fyzickou likvidaci.

Je nezajímaví věci, zajímají je lidé a vždy usilují o moc, i když to úsilí skrývají za kdejaké vznešené cíle, od náboženských až po společenské či ekonomické.

Ledaže by hledali nějaké kontakty, indicie vedoucí k jiným osobám...

Přesto přístup a jednání mužů, které sledoval, dostatečně nechápal.

Nepřipomínali mu profesionály cvičené na likvidaci lidí, ani běžné teroristy, na druhou stranu byl z prostředí tajných služeb dva roky pryč a mohl se plést.

Postupně přicházel o návyky udržované v plné pohotovosti každodenním stresem při plnění úkolů, z nichž ty nejdůležitější dostával přímo od prezidenta Spojených států či jeho ministrů.

Že by nešlo o moji osobu? zopakoval si v duchu prostou otázku.

Ale o koho jiného by mohlo jít, když byl dva roky mimo tajné služby?

Naděje, že nejde o něj ani o souvislost s jeho minulostí, jej trochu uklidnila, ale jen maličko.

Doslova cítil, jak se v něm znovu ožívují alespoň některé instinkty agenta, které poslední dva roky důsledně utlumoval a potlačoval.

Znovu a znovu prozkoumával zrakem okolí a ověřil si, že kromě těch dvou mužů není nikdo další v dohledu, i když někteří ještě mohli být uvnitř v domě.

Muži se chovali bezstarostně, hloupě a vyzývavě, chvíli analyzoval jejich motoriku a způsob chování a rychle poznal, že to jsou amatéři, že jeho prvotní obava z cvičených teroristů, separatistů či zblblých nacionalistů nebo mafiánů byla mylná.

Také si uvědomil, že kolem stolu, který stál hned vedle něho, se válí nádoby včetně příborů.

Dvakrát se překulil, uchopil jeden z nožů a začal si přerezávat pouta. Neustále přitom monitoroval prostor.

Museli ho přepadnout nějakí blbci.

Spoutat ho a nechat bez dozoru mezi rozházenými příbory bylo neuvěřitelné diletantství.

I přes šílenou bolest hlavy si přečetl a zapamatoval poznávací značku auta a snažil se uložit do paměti i tváře a postavy těch dvou mužů.

Nakonec se na verandě vynořil ještě jeden chlap, vysoký a mohutný, a začal těm dvěma pomáhat.

„Tak co, kurva,“ uslyšel i na tu dálku, „užil sis?“

„Absolutně,“ pronesl obr spokojeně. „Skvělá mrdačka, o takový se ti ani nesní, kámo.“

„Jak je na tom ta děvka?“

„Svázal jsem ji. Pár dnů, než ji najdou, bude mlčet. Nebojte. Důrazně jsem ji na to upozornil. Kdyby žvanila, našel bych si ji. A garantuju, že už mě nikdy nechce potkat, takovou šukačku vydrží ženská jen jednou za život.“

„Určitě si tě zapamatovala.“

„Na celý život, do píči,“ rozchechtal se obrovitý chlap a dodal: „Už nikdy nic podobného nezažije. Možná ani já ne.“

„A co její chlap?“

„Já jsem její chlap, kurva! Týpek, co dostal do palice, co mi ji prznil před vočima, snad ještě dechá, ten nám rozhodně neublíží. Sejmul jsem ho pořádně.“

„Svázal jsem ho taky,“ pronesl Vědec hrdě, „pořád je ještě v limbu.“

„Tak hejbněte prdelí, naložit poslední rundu a mizíme,“ přikázal Kápo. „Nebudem riskovat, že se tu někdo vobjeví.“

Idioti, pomyslel si Bernard, až vám dojde, že jste vypustili z láhve džina, budete litovat.

A jestli jste zkřivili Chantal jediný vlas, budete litovat ještě víc.

* * *

Chantal poznala, že nemá smysl se s Herkulem prát.

Nechala se bez řeči donést do Bernardovy ložnice a doufala, že odtud se jí nějak podaří utéct. Ve vile se vyznala a otevřít okno jí zabere jen pár chviliek.

Jen pár kroků odtud je borovicový háj s podrostem hustých křovin, v nich by se mohla schovat, než se pročistí vzduch.

Číhala na správný okamžik a věděla, že bude muset být rychlá jako gazela. Víc než jeden pokus jí obr jistě nedá.

Herkules strašně páchl a pravděpodobně si odskočí do koupelny, uvažovala, nebo se taky může zajít napít, a toho bude třeba bleskově využít.

Praštil s ní na postel a rozchechtal se: „Teď tě udělám v peřinách, děvko. Budeš se divit, co všechno umím, kurva.“

Nacpal jí do úst roubík z kapesníku, ale pak ho vytáhl a znovu se nepochopitelně smál.

A pak nastalo několik nejhorších minut jejího života, aniž by dostala jen malinkou, nepatrnou šanci k útěku.

Hrubě s ní smýkal, pronikal do ní všemi tělesnými otvory a co chvíli jí uštědřil i pořádnou ránu.

Ztrácela vědomí a strašně moc si přála, aby Herkulovo šílenství přežila, aby se mohla vrátit domů ke svým dětem, aby ještě měla možnost obejmout manžela i Bernyho. Právě oni byli v jejím životě nejpodstatnějšími a nejdůležitějšími lidmi, pro které mělo smysl žít.

Když se na ni Herkules svalil s výkřikem, že to je přesně ono, co potřeboval, vlastně už ho téměř nevnímala, až na tu obrovskou váhu, kterou musela na sobě nést, a horké sperma, které se jí rozlévalo kdesi v klíně.

Pochopila, že hrůzný a nelidský sen pro tuto chvíli skončil a ona ještě pořád dýchá.

Jakmile se trochu vzpamatoval, znovu s ní smýkl. Převrátil ji na bok a svázel jí nohy a ruce šňůrami od lampiček.

Poplácával ji spokojeně po zadku a řekl: „Jestli někde o mně cekneš, jseš mrtvá!“

A pak odešel, aniž by na ni pohlédl.

Letmo si vzpomněla, že ráno ji plácával po zadnici i manžel, a při té vzpomínce se zastyděla.

Co jen se to dnes odehrál za příběh, jak se jí mohlo stát, že ona, solidní a normální žena, spala s třemi muži v jednom dni?

Jsem děvka, zastyděla se. Herkules měl pravdu, blesklo jí hlavou, a znovu se studem zatřásla.

Tohle se nikdy nemělo stát.

Přitom si chtěla dnešek jen užít, nic víc.

Zažít výjimečně krásný den.

„Nevyzpovídám se z toho do konce života,“ zašeptala. „Ani před Bohem ani před sebou. Natož před manželem. A farář? Tomu to přece taky nemůžu říct.“

Svědomy jí hned teď dávalo první lekci.

A co až bude po všem?

Bude hůř, vyvodila logický závěr.

Šňůry se jí zařezávaly až do masa, ale věřila, že ji Bernard za chvíli vysvobodí a že zavolá policii.

Asi se tím provalí, že byla svému muži nevěrná, a to ji bude mrzet do konce života.

Nechtěla svojí láskou nikomu ublížit, ale stane se.

André její avantýru neskousne, nevěru manželky žádný mužský pochopit neumí a nedokáže, tu a tam pochopení sice nějaký chlap předstírá, ale žere ho až do smrti.

Čeká ji ostuda a rozvod, a jak to dopadne s dětmi? U koho zůstanou?

Soud je asi přidělí manželovi, když matka...

Rozbrečela se.

Jakýmsi zázrakem se jí podařilo vymanit se z pout.

Šňůry totiž po sobě klouzaly, a i když je Herkules utáhl silně, uzly nedržely.

Fyzická bolest, kterou pocítovala v celém těle, byla ničím oproti tomu, co trýznilo její mysl.

A co přijde, až dorazí policie a André společně s ní začne rozplétat nitky jejího dnešního jednání a chování... a co až se začnou rozplétat nitky dvou posledních let...

Jakmile se otevřou dveře ložnice, její dosavadní život bude na cucky.

Vrchol a pád, tak osudově se na ní dnešek podepsal, aniž si to zasloužila. Vždyť Bernarda milovala opravdovou a čistou láskou, a on ji bezesporu také!

Proč osud zasáhl tak krutě a nelítostně?

Horší už to nemůže být, pomyslela si, i když ji na dno možná nesrazil osud, ale nějaký obrovský úchylák...

Netrvalo dlouho a dveře se opravdu otevřely.

„Konečně,“ vydechla úlevou a otočila hlavou.

Byla rozhodnuta postavit se všemu čelem, přiznat vinu, jestli je tu policie a André, nebo hledat rychle nějaké méně bolestné řešení, jestli přichází Berny, aby ji vysvobodil z té šílené situace.

Před ní ovšem nestáli policisté, ani André, ani Bernard, ale nějaký starší muž a mířil jí zbraní přímo na hlavu.

„Kdo jste?“ stačila se ještě zeptat.

Byla to poslední slova v jejím životě.

Třeskla rána a její mysl se v té chvíli zhroutila do sebe a navždy rozplynula, aniž se mohla dozvědět odpověď na otázku.

„Sorry,“ řekl střelec, „prozradila bys nás.“

Hlava jí poskočila dozadu a proud krve se začal vpíjet do pomačkaných bělostných peřin, které sama dnes odpoledne nově povlékala.

Aviváž, v níž bylo povlečení vypráno, ještě voněla po růžích, vůně dokonce neztrácela na síle ani po tom všem, co tu spáchal Kladivo.

Kápo odvrátil zrak, aby jej ten obraz rychlé smrti v noci nestrašil.

Nezabil ji rád, dokonce mu jí bylo líto, zvláště když ji Kladivo před chvílí hrubě znásilnil. Ale byl přesvědčen, že je potřeba ji umlčet, jinak budou on, Kladivo i Vědec za chvíli zase bručet za mřížemi.

Vyběhl ven, zabouchl dveře a zamířil k autu.

„Co to bylo za ránu?“ zeptal se Vědec.

„Nic, jen jsem před tou zkurvenou ženskou vystřelil pro výstrahu, aby věděla, že nás nesmí udat. Aby viděla, co by ji čekalo, kdyby žvanila,“ mávl rukou Kápo. „Ještě zajdu zkontrolovat toho chlapa.“

„Jakou zkurvenou? Dávej si pozor, je to moje holka, mluv o ní slušně! Já ji mám rád!“ zahučel Kladivo. „A určitě se za ní zase někdy vrátím, až si najdu čas.“

A dodal: „Klidně chlapa zkontroluju já! Nebo ať se tam jde mrknout Vědec, když mi nevěříš.“

„Ty už pojď do auta, budeš řídit. Doufám, že není tuhej, kurva. Nerad bych za sebou nechával mrtvolu. Praštil jsi ho možná víc, než jeho kebule mohla vydržet, byla to pecka,“ pronesl Kápo chladně. „Ale třeba nebude mrtvej. Naštěstí viděl hovno, tak pro nás nepředstavuje žádný nebezpečí. Ale fajn, ať ho jde Vědec vomrknout a zkontroluje mu pouta. Moh by zbytečně brzy pádit za zkurvenejma chlupatejma, až se probere.“

Pak se rozhlédl kolem, dokonce doběhl i na útes a zastavil se kousek od stolu, kde si to původně rozdávali ti dva...

Muž sražený Kladivem ležel na zemi a nehýbal se.

Ale zaujalo jej něco jiného.

Překvapeně zíral na molo, u kterého kotvila docela velká jachta.

„Do prdele,“ uklouzlo mu.

Odolal nutkání seběhnout dolů a jachtu si prohlédnout, přestože v ní mohly být drahé věci. Taky s ní bylo možné odplout, ale kdoví, jestli by je policajti hned nevyprávrali přes satelitní navigaci.

Teď bylo důležitější včas zmizet bezpečnějším způsobem. Autem.

Vrátil se zpátky a uviděl, že Vědec ještě pořád stojí na stejném místě jako před chvílí.

„Kurva, měl jsi zkontrolovat chlápka tam u stolu. Jsi hluchý, do píči, nebo co? Mazej, nebo ti ustřelím prdel!“

Vědec se rozběhl ke stolu, vedle kterého ležel Bernard, a sklonil se nad ním.

A pak se stalo něco, s čím nepočítal.

Svázaný muž už nebyl svázaný, vyrazil mu z ruky pistoli a několika chvaty jej dostal pod sebe.

Vědec překvapením ztratil dech a zíral zesponu na Bernarda široce otevřenýma a vystrašenýma očima.

Nechápal, co se stalo, a pokusil se vykřiknout.

Bernard mu ovšem dlaní zacpal ústa a zašeptal: „Jestli cekneš, je po tobě. Tvoje pistole, teď moje, je nabitá.“

„Co tam ten kokot tak dlouho dělá?“ zeptal se Kladiivo, který už seděl za volantem a startoval motor.

„Mrknu se,“ vysedl Kápo a zadíval se směrem ke stolu.

„Pičus blbej,“ zvolal, když si všiml Bernarda sedícího na parťákoví.

„Co?“ lekl se Kladiivo.

„Rychle, jdem, ten hajzl srazil Vědátora k zemi! Sedí na něm! Rozmlátíme mu ciferník!“

Vyskočili z auta a rozběhli se směrem k Bernardovi, který svíral Vědce koleny a snažil se ho spoutat.

Kladiivo a Kápo natahovali v běhu zbraně, a když Bernard křikl: „Policie, ruce nahoru nebo střelím!“ chvílku zaváhali.

Slovo policie u nich vyvolávalo velmi negativní konotace a do jisté míry i strach.

„Hovno policajt,“ vyštěkl Kápo, „jen nás chce zastrašit. Vymejšlí si, debil!“

Rozběhli se znovu plným tempem, a když Bernard k jejich překvapení opravdu vystřelil, praštili sebou o zem.

„Co je to za krám?“ zašeptal Bernard k Vědci. „Vždyť ta pistole střílí úplně mimo.“

„Nikdy jsem nestřílel,“ škytl Vědec a strachy pustil své exkrementy do kalhot. „Dali mi ji.“

„Pust ho,“ zvolal Kápo. „Když ho pustíš, nic se ti nestane.“

Bernard neodpověděl a skulil se za Vědce, aby nebyl na ráně.

Kladivo a Kápo zatím leželi na rovné ploše zahrady.

Kdybych měl opravdu normální alespoň trochu kalibrovanou zbraň, dostal bych je prakticky hned, uvažoval Bernard zběsile.

Jenomže vědcova pistole střílela bůhví kam, mířit se s ní nedalo, byl to prostě jen otlučený krám bez jakékoli kalibrace střílející do strany, rozhodně ne rovně.

Přesto Bernard, v tu chvíli vlastně bezbranný, ještě jednou vystřelil a zvolal: „Zatím vám stílím nad hlavu. Ještě chvíli a naperu to přímo do vás. Mám vás před sebou jak na talířku.“

„Mizíme,“ houkl Kápo a Kladivo přikývl.

Jako na povel oba vyskočili a začali utíkat zpátky k autu.

Přitom jen tak nazdařbůh pálili dozadu směrem k Bernardovi, aby nemohl utíkat za nimi.

„Aúúúúúúúúú,“ řval Vědec a začal sebou škubat.

Bernard ucítil na své ruce krev a pochopil, že Vědce nějaká kulka zasáhla.

Nicméně neměl čas se zraněnému jakkoli věnovat.

Také ještě jednou vystřelil, ale protože neměl k dispozici náhradní náboje a netušil, kolik nábojů je v zásobníku, musel šetřit.

Vědec sténal, křičel, kroutil sebou, ale Bernard mu teď opravdu nemohl nijak pomoci.

Ve chvíli, kdy ti dva naskočili do auta a vyrazili, vyskočil a doslova tryskem pelášil za jejich autem, přestože mu třeštila hlava a nohy jej neposlouchaly tak, jak byl zvyklý.

Štěrka odletoval od pneumatik, když se dodávka na svou velikost nečekaně prudce otáčela a rozjížděla.

Bernard už neměl proč šetřit náboji, a tak vyprázdnil do ujíždějícího vozu celý zásobník. Nablízko už se trefit dokázal, ale jedoucí vůz přesto nezastavil.

Znovu si přečetl a zapamatoval poznávací značku, i když byla zřejmě kradená.

Jakmile auto zmizelo za skálou, na chvíličku zaváhal, jestli má nejdříve pomoci postřelenému darebákovi, nebo osvobodit Chantal, kterou asi někdo kam zavřeli.

Rozhodl se pro Chantal.

Vrátil se ke stolu jen na okamžik, sebral ze země své pomačkané kraťasy, rychle si je navlékl a zakrátko už vběhl přes verandu do své vily.

André připravil dětem večeři.

Nic složitého. Usmažil vajíčka, nakrájel papriku a rajčata, k tomu přinesl pečivo a limonádu s citronem.

Byl jasný a teplý večer, cikády už rozezpívaly celý kraj a vanul jen mírný vánek, takže vzduch byl prosycen vůní moře a borovic.

Slunce zapadalo, všechno bylo ozářeno načervenalým světlem a stíny se prodlužovaly.

Povídal si s dětmi o tom, co bylo ve škole, ale na úkoly se nezeptal, vždyť je čekal víkend.

Navíc úkoly s dětmi vždycky psala Chantal, on už toho ze školy spoustu pozapomínal.

Jako by děti věděly, na co myslí, začaly se ptát, co budou dělat zítra a jestli nemají psát úkoly.

„Napišete je zítra,“ uklidňoval je. „Času máme dost. Zítra je sobota, půjdeme společně na pláž...“

„... na kterou?“

„Pláž vybere mamka, až se vrátí z práce. A úkoly napíšete až v neděli. Platí?“

„Jóó! A na pláž si vezmeme i nový stan?“

„Určitě. Aspoň se zase nespálíte.“

„To bude super!“

„A teď už běžte spát, já si dám se strýcem odvedle na zahradě pivo a počkám, až přijde mamka.“